nagyobbszabású képén festette meg a fejedelem alakját, először mint serdülő gyermekét „Zrinyi Ilona Munkács várában“ című vásznán, majd „Rákóczi Ferenc fogsága“ és az „Ónódi gyűlés“ című kompozicióin, azonkivül megfestette lovasképét és arcképét is.

(Vége következik.)

A hegedűm.

Irta: Izsák Gyula.

A hegedűm kopottas jószág,
Meghitt vén társam énnekem,
Vigasztalóm az élet útján,
Elmulott hosszú éveken...
... Sohase tudtam, ki játszott véle,
Kit vigasztalt meg egykoron,
Kinek az ujja siklott el lágyan
A vígan zengő húrokon,
A búsan zengő húrokon.

Tán hullottak asszonyi könnyek,
Mikor felhangzott bús dala;
Tán vigasztalt egy csüggedt embert
Sok ködös téli éjszaka.
Kié volt, kié? Hiába kérdem,
Választ senkitől sem kapok...
Csak azon tünődöm olykor-olykor
Kié lesz, ha én meghalok,
Kié lesz, ha én meghalok?

Mert ez is el fog következni,
Hiába minden taktika;
Elhallgat egyszer minden... minden
A nokturne s a szimfónia...
... Mert egy őszi estén mi felettünk
Az elmúlás lesz már az úr
És váratlanul, nagy éji csöndben
Elpattan egyszer majd a húr,
Útolsót zokog majd a húr...

Ilyen az élet!

Színmű kilenc képben.

Irta: Frank Wedekind. — Fordította: Orbók Atilla.

A verses rész Ligeti Ernő munkája.

(Folytatás.)

NYOLCADIK KÉP.

Perugia piaca.

(A piac közepén színpad áll, amelyről egy lépcső a közönség padsorai elé vezet. A nézőtér a piac felöli oldalon kifeszített kötéllel van elrekesztve. A színpad hátsó részét függönyök alkotják. A színpad mellett, a baloldalt fekvő részhez, melyet öltözőnek használnak, a háttérből kis falépcső vezet Ezen a részen térdepel a földön egy ruhásláda előtt a király, egyszerűen, de tisztán öltözve, simára beretvált arccal. A ládán egy kis tükör van. Abban nézi magát, mialatt festi az arcát. Fenséges királyi ábrázatot maszkiroz. Alma hercegnő izléses, hófehér bajazzo-jelmezben van. Öltözéke: fehér trikó, prémes, testhezálló kabát, magas süveg. Egy egyméter magas ládán ül, a ballábát a jobb térdén pihenteti és lantját hangolja.)

A KIRÁLY (miután már maszkjával elkészült): Még egy ránc, így. Kedves kis drágám, te igazán fellelted boldogságodat mesterségünkben legalább is egyelőre.

ALMA: Igen, atyám, ezerszer is igen. Tele a szívem életkedvvel, hogy naponta zsúfolt padok előtt jelenhetek meg, mesterművekben szerepelve.

A KIRÁLY: Csodálkozva látom, hogy milyen kevés hatással van reád környezetünk, bár abban a hitben hagyod őket, hogy velök egyenrangu vagy. Bárány vagy a farkasok között, akik megesküdtek, hogy egymástól megvédelmeznek, mert egyik a másiktól irigyel tégedet. A farkas azért mégis farkas marad. És ha a bárány nem akarja, hogy előbb-utóbb széttépjék, reá kell szánnia magát, hogy farkassá legyen ő is. De ne hallgass reám! Nem tudom, melyik manó az, de kényszerít, hogy ma minden veszélyt fejünkre idézzek!

ALMA: Oh, ne hidd atyám, hogy képes lennék olyan kiáltó hálátlanságra, hogy Bajazzo-mesterségem örömei mellett, már nem gondolnék vissza gyönyörrel és nagyon

MAGYAR FERENC JÓZSEF TUDOMÁNYEGYETEM Könyvtára Szeged